

[Dahlgaard.]

demokratiet efter Landstingsvalget til Efteraaret har Mulighed for at kunne gennemføre en fælles Toldpolitik i begge Rigsdagens Ting. Vi har Billedet af det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen, som forleden Dag her i Tinget haabede paa, at der endnu skulde opnaas Resultater af Forhandlingerne med Socialdemokratiet allerede inden tredje Behandling. Og saa ser vi igen det ærede Medlem Hr. Christmas Møller dukke op ved Siden af „Nationaltidende“ udtrykkende Tilfredshed med, at Toldspørgsmaalet nu igen er sunket ned i den naturlige Ubemærkethed her i Landet.

Naar man sammenholder disse indbyrdes modstridende Udtalelser og derefter erindrer, at paa det foreliggende Forslag paa samme Maade som paa det Forslag, der blev fremsat af det ærede Parti i Fjor, der staar alle 28 konservative Folketingsmedlemmers Navne, saa har jeg den Opfattelse, at man er naaet til Grænsen af, hvad et Parti kan byde dette høje Ting og Offentligheden. Jeg for min Del tvivler ikke om, at der er Medlemmer af det konservative Folkeparti som f. Eks. det ærede Medlem Hr. Fraenkel, for hvem denne Politik er dyb Alvor. Men naar denne Politik føres frem af et Parti, der rummer de modstaaende Anskuelser, jeg her har nævnt, kan det ikke blive andet end en tvetydig Politik af en Karakter, vi heldigvis ikke har mange Eksempler paa her i Rigsdagen. Og den, der, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller forleden, skal dække over denne Tvetydighed, kan ikke give sin Politik paa dette Omraade et troværdigt Præg, det bliver kun Forsøg paa paa en Gang at tækkes Vælgere med diametralt modsatte Anskuelser. Se, en saadan Politik kan selvfølgelig ikke være tiltalende, men man kan dog føje hertil, at der er det gode ved den, at den er egnet til for lang Tid at sætte Bom for den reaktionære nyprotektionistiske Politik her i Landet, og der er for mig ikke Tvivl om, at var Toldbeskyttelseskravet i dette Øjeblik her i Landet alene knyttet til det konservative Folkeparti, saa var denne Toldpolitik uhjælpefuld slaet ned. Derfor er det efter min Mening saa beklageligt, at Socialdemokratiet ved sin Politik paa dette Omraade baade i Fjor og i Aar har givet Protektionismen ny Næring og nye Forhaabninger.

Jeg for min Del haaber paa, at dette kun er en Episode i Socialdemokratiets Politik. Og der var Ting i det, det ærede Medlem Hr. Stauning i Dag fremsatte, som kunde tyde derpaa, naar han f. Eks. sagde, at

Socialdemokratiet stadig principielt var Modstander af Dobbelttarifspørgsmaalet. Men det ærede Medlem føjede dog straks den dunkle Bemærkning til: indtil en anden Opfattelse maatte blive raadende.

Jeg vil anse det for meget sørgeligt, om de Særinteresser, som Toldbeskyttelseskravet altid er Udtryk for, skulde faa varig Undsætning fra det socialdemokratiske Parti, der i et Slægtled har været med til at bekæmpe disse Særinteresser. Og det vilde ogsaa være sørgeligt af den Grund, at ingen kan lukke Øjnene for, at hvis Tilstanden blev den her i Landet, at Storindustriens Arbejdsgivere sammen med denne Industris Arbejdere forenede sig om en fælles Toldpolitik mod hele det øvrige Samfund, da vilde Kampen mellem Erhvervene og Klasserne faa en ny og forøget Styrke, og Arbejdstilstanden vilde da, hvis den gik ind deri paa varig Maade, have afgivet et berettiget Grundlag for andre Klassers Uvillie, et Grundlag, som det, synes det mig, hidtil har været den danske Arbejdstands Ære, at den ikke har givet.

Men paa eet Punkt vil jeg gerne udtale min Enighed med det ærede Medlem Hr. Stauning, nemlig deri, at overfor Krisen og overfor Beskæftigelsesproblemet er det ikke nok at forkaste Toldlovsforslag, som utvivlsomt ikke vilde kunne hjælpe paa disse Omraader. Det afgørende, der bliver tilbage, er, at naar den aarlige Forkastelse af de Konservatiives Toldlovsforslag er sket, staar der tilbage et moderat-konservativt Flertal her i Tinget, der ikke har Villie, i hvert Fald ikke Evne, til ad andre Veje at gennemføre Hjelpeforanstaltninger af Betydning overfor den Krise, der for Tiden ødelægger saa meget sundt og værdifuldt i vort Land, ikke Villie og Evne til selv at føre Forslag frem af Betydning, men derimod en halsstarrig Villie til at hindre alle Forslag af den Art, der fremkommer fra anden Side.

Denne Tilstand vil efter min Mening fortsættes her i Landet, saa længe de to Partier i det hele taget kan holde sammen i deres øvrige Politik. Og hvor længe kan de to Partier det? Jeg skal her gentage, hvad jeg har sagt før: saa længe som Partiet Venstre vil betale Konservatismen derfor gennem en konservativ Politik. Hidtil er der i den Henseende ydet det fornødne. Jeg har den Opfattelse, at hvis Venstre stadig yder denne Betaling, vil Faldet blive saa meget større, naar Opgørets Dag kommer.

Med disse Bemærkninger skal jeg under Henvisning til den detaillerede Begrundelse, jeg gav ved første og anden Behandling, anbefale, at man stemmer imod Lovforslaget.